

Arrest

nr. 213 485 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. COUILLIER
Jozef Reusenslei 146 bus 4
2150 BORSBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. COUILLIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 oktober 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als feitelijke partner van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 april 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 24 april 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 24.10.2018 werd ingediend door:

Naam: S.(…)

Voorna(a)m(en): A.(…) M.(…)

Nationaliteit: Israël

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister:(…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.10.2017 gezinshereniging aan met mevr. D.(…) M. van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (…), op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzame karakter van die relatie'

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 19.04.2017 is er een ontvangstbewijs verklaring wettelijke samenwoning afgegeven en zijn er op 19.04.2017 interviews afgenomen.

Op 24.10.2017 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies met betrekking tot deze verklaring wettelijke samenwoning.

Negatief advies overeenkomstig artikel 1476quater B. W.

Verwijzend naar uw schrijven dd. 2.06.2017 met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning van S.(…) A.(…), geboren op (…), van Israëlsche nationaliteit, en D.(…) M.(…), geboren op (…), van Nederlandse nationaliteit, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die er duidelijk op wijzen dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende, namelijk:

Precaire verblijfstoestand van meneer/verblijfsvoordeel voor meneer: op 29.08.2011 werd reeds eens wettelijke samenwoning geregistreerd tussen betrokkenen. Zijn eerste aanvraag met het oog op het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd op 20.08.2012 afgewezen omdat meneer niet de nodige documenten kon voorleggen. Meneer kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij deed op 29.08.2012 een tweede poging. Dit keer werd de aanvraag ingewilligd en op 23.05.2013 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 6.05.2018. De wettelijke samenwoning met mevrouw werd echter op 21.10.2013 eenzijdig stopgezet door mevrouw met als reden dat meneer niet meer bij haar woonde, dat hij agressief was en dat het nooit een goede relatie geweest was. Op 14.03.2014 werd meneer afgevoerd van ambtswege en op 19.03.2014 werd zijn F-kaart gesupprimeerd. Op 6.10.2016 diende meneer een nieuwe aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit keer in zijn hoedanigheid van feitelijke partner van mevrouw. Meneer verkreeg een attest van immatriculatie geldig tot 6.04.2017. Het recht op verblijf werd hem echter geweigerd en zijn AI diende te worden ingetrokken.

Meneer gaf nog niet op: op 19.04.2017 legde hij een tweede verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw en op 20.04.2017 diende hij opnieuw een aanvraag in met het oog op het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in het kader van gezinshereniging met mevrouw. Meneer verkreeg opnieuw een attest van immatriculatie, geldig tot 20.10.2017.

De wettelijke samenwoning met mevrouw geeft meneer uitzicht op het verwerven van permanent legaal verblijf in België. Leeftijdsverschil: mevrouw is 12 jaar ouder dan meneer.

Vaag ontmoetingsrelaas: Betrokkenen leerden mekaar kennen in Israël op een trouwfeest in 2007. Volgens mevrouw was het in juli of augustus en was het bij "Vivi en Aron ". Meneer is nog vager en houdt het er op dat het "in de zomer" was bij "een vriend van een vriend" (ook tijdens het interview door uw diensten kon meneer niet zeggen wiens trouwfeest het was of wanneer precies het trouwfeest heeft plaats

gevonden). Meneer woonde nog in Israël. Mevrouw in België. Na de terugkeer van mevrouw naar België hielden ze naar eigen zeggen contact via telefoon en Skype tot meneer in 2010 naar België kwam. Meneer kwam in tussentijd 1x naar België. Mevrouw zou in tussentijd 3x naar Israël gereisd zijn. Meneer bevestigt dat mevrouw naar Israël reisde tussen 2007 en 2010 maar zegt niet hoeveel keer. Over wat ze deden in de tijd dat ze samen waren, verklaren betrokkenen niets. Het is ook onduidelijk wanneer in 2010 meneer naar België kwam en vanaf wanneer exact hij bij mevrouw introk. In het interview afgenomen door uw diensten verklaarden betrokkenen dat meneer in 2011 definitief naar België is gekomen.

Eerdere wettelijke samenwoning: zoals hoger vermeld gingen betrokkenen reeds eerder, op 29.08.2011, een wettelijke samenwoning aan doch deze werd op 21.10.2013 eenzijdig door mevrouw stopgezet. Nochtans staat te lezen in een kort verslag dd. 16.10.2013 dat mevrouw aan de politie verklaarde dat ze meneer misschien toch terug op haar adres wilde inschrijven omdat meneer nog 11 maanden met haar diende samen te wonen om zijn verblijfsvergunning te krijgen...

Beiden verklaren nu dat de wettelijke samenwoning destijds werd stopgezet omdat mevrouw na haar zware operatie in 2012 veranderd was en dat ze een depressie had maar dat ze al na een paar maanden terug contact hadden... Desalniettemin werden aan het PV van de politie 2 korte verslagen gehecht dd. 28.01.2016 en dd. 2.06.2016 waaruit blijkt dat mevrouw de politie belde om te melden dat meneer in het zwart zou werken...

Tegenstrijdige verklaringen: naast de tegenstrijdigheden uit het door uw diensten afgenomen interview kwamen naar aanleiding van de verhoren van betrokkenen door de politie nog ondermeer volgende tegenstrijdigheden naar voren:

Mevrouw verklaart dat meneer in 2010 bij haar is komen wonen; volgens meneer was dit in 2011. Volgens mevrouw slapen ze in één bed. Meneer verklaart dat ze maar af en toe in één bed slapen omdat mevrouw zou snurken. Tijdens de woonstcontrole stelde de politie vast dat in de tweede slaapkamer een opgedekt eenpersoonsbed staat...

In tegenstelling tot wat ze verklaarden tijdens het interview afgenomen door uw diensten, verklaart mevrouw aan de politie over de start van hun relatie, voordat ze naar België terugkeerde: "het was meer romantisch, er was nog niets intiems, wat kussen alleen. "

Over zijn werkverleden verklaart meneer aan de politie dat hij de laatste jaren in Israël werkte in de bouwsector en dat hij toen hij jong was in het leger had gezeten. Hij voegt eraan toe dat hij ook in een familiezaak in het vlees heeft gewerkt. Dit komt niet helemaal overeen met wat hij tijdens het interview afgenomen door uw diensten verklaarde.

Onwetendheden : naast de onwetendheden die naar voren kwamen tijdens het interview afgenomen door uw diensten, bleken uit de verhoren afgenomen door de politie nog ondermeer volgende onwetendheden: Ondanks ze mekaar reeds lange tijd kennen, weet mevrouw weinig over de familie van meneer. Ze kent de namen van zijn zussen niet en kan niet zeggen waarom hij geen contact heeft met hen. Meneer is niet echt op de hoogte van het gerechtelijke verleden van mevrouw (mevrouw werd in 2001 veroordeeld tot een gevangenisstraf), hoewel mevrouw beweert van wel en verklaart dat meneer het zelfs grappig vindt.

Meneer weet zeer weinig over het eerdere huwelijk van mevrouw.

Ook tijdens zijn verhoor door de politie, "denkt" meneer dat mevrouw rechtshandig is, hij is niet zeker.

Zwakke sociale positie van mevrouw: mevrouw bevindt zich in een sociaal zwakke positie. Ze heeft een pensioen van 600 euro en moet af en toe geld van de erfenis van haar moeder aanspreken. Meneer is taxichauffeur en heeft naar eigen zeggen een inkomen tussen 1600 en 2000 euro (volgens mevrouw tussen 1500 en 1600 euro). Ze onderging in 2012 een zware operatie. Mogelijk is mevrouw een gemakkelijk slachtoffer voor een schijnwettelijke samenwoning gelet een extra inkomen en extra verzorging in huis vermoedelijk zeer welkom zijn.

Vreemde keuze voor wettelijke samenwoning: beiden geven aan in hun verhoren door de politie dat ze wensen te huwen.

Volgens meneer hebben ze zelfs plannen. Het is dan ook vreemd dat ze nu toch nog opteren voor een wettelijke samenwoning...

Weinig bewijzen m.b.t. duurzame relatie: behalve een paar foto's leggen betrokkenen geen bewijzen voor die de duurzaamheid van hun relatie kunnen staven en dit ondanks ze mekaar al jaren kennen en al geruime tijd beweren samen te zijn. Tijdens de woonstcontrole kon de politie ook nergens in de woningfoto 's van hen zien hangen/staan. Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 1476quater B. W. negatief advies te moeten verlenen omtrent de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in het Rijksregister.

Op basis van het voorgaande werd op 27.09.2017 het voorgenomen huwelijk van betrokkenen geweigerd. Het geheel der elementen duidt er op dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verschaffen van een permanent verblijfsrecht aan de man.

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt voornoemd advies.

De voorgelegde documenten aangaande hun relatie in het kader van deze aanvraag doen hier geen afbreuk aan.

Uit het voorgaande blijkt dus dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap (arr. RW, nr. 189065,28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de registratie van de wettelijke samenwoning, de wettelijke samenwoning louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten."). Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken.

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

De gezinssituatie spreekt voor zich, de wettelijke samenwoning was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven (arr. RW, nr. 189065,28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Betrokkene legde op 19.04.2017 bij de stad Antwerpen een verklaring wettelijke samenwoning af met de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw D.(...) Mariette (geboren op 16.01.1947 van Nederlandse nationaliteit) met wie hij samenwoont, maar toont hiermee niet aan dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien geeft de intentie om een geregistreerd partnerschap af te sluiten aan betrokkene niet automatisch recht op een verblijf.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. In zijn eerste middel stelt verzoeker het volgende:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon, mevrouw D.(...).

Ter motivering verwijst de bestreden beslissing integraal naar het negatief advies dat het parket van Antwerpen gaf ter weigering van de verklaring van wettelijke samenwoning. Verwerende partij verwijst naar het negatief advies waaruit blijkt dat de wettelijke samenwoning niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en sluit zich aan bij het advies. Omwille van dit advies moet volgens verwerende partij worden vastgesteld dat verzoeker het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of

misleidende informatie te verstrekken, dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame, affectieve levensgemeenschap met de referentiepersoon op te bouwen en dat verzoeker de procedure van het feitelijk partnerschap misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verwerende partij stelt nog dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was en dat de intentie om een geregistreerd partnerschap af te sluiten aan verzoeker niet automatisch recht op verblijf geeft. Uit de motivering blijkt dat verwerende partij zich enkel en alleen baseert op de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, om verzoekers aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te weigeren.

(...)

De materiële motiveringsplicht schrijft voor "dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn." (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Het is niet het geregistreerd partnerschap dat moet worden onderzocht, maar wel de duurzame relatie van verzoeker, dus het feitelijk partnerschap.

Hierover stelt artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet dat dit met "elk passend middel" mag worden bewezen.

Verwerende partij moest dus rekening houden met alle elementen in het dossier, die als passend middel kunnen worden aanvaard, en niet enkel kijken naar de (voorlopig) geweigerde wettelijke samenwoning. Bij het onderzoek van het duurzaam karakter van de relatie moest verwerende partij bovendien rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners, (artikel 47/3, §1 fine) Verwerende partij heeft in tegendeel enkel gekeken naar de vraag of de relatie van verzoekers kon worden geregistreerd in de vorm van een wettelijke samenwoning.

(...)

Verwerende partij schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel, dat voorschrijft dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

Een zorgvuldige beslissing moest rekening houden met alle elementen in het dossier, zo ook het feit dat verzoeker hier al sinds 2010 verblijft en eerder verblijfsrecht genoot op grond van zijn relatie met mevrouw D.(...)."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 oktober 2017 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet op grond van zijn duurzame relatie met zijn partner, die Nederlands staatsburger is. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen vroeg aan verzoeker om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 24/01/2018 de volgende documenten over te leggen: bewijs duurzaam karakter van de relatie, bewijzen van relatie met de burger van de Unie”*.

Blijkens het administratief dossier voegde verzoeker ook een document toe van zijn raadvrouw van 3 oktober 2017 waaruit blijkt dat hij de weigering van de registratie van zijn wettelijke samenwoning heeft aangevochten voor de familierechtbank te Antwerpen.

De medewerkster van het loket vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen heeft op 23 januari 2018 aan het bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken een mailbericht overgemaakt met *“de ontbrekende/extra documenten van de relatie van betrokkene”* waarbij in bijlage een pdf-bestand werd gevoegd. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid welke documenten aan het bestuur werden overgemaakt.

2.7. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende het duurzame karakter van zijn relatie heeft aangetoond waarbij het negatief advies van 21 augustus 2017 van de procureur des Konings te Antwerpen, dat overeenkomstig artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek werd verleend, *in extenso* wordt geciteerd. Dit advies kaderde in de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning (die verzoeker blijkbaar voor de familierechtbank te Antwerpen heeft aangevochten). De Dienst Vreemdelingenzaken volgt voornoemd advies omdat hieruit zou blijken dat betrokkene niet de intentie had om een duurzame ‘affectieve’ levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Het feitelijk partnerschap, zo oppert de gemachtigde van de staatssecretaris, is de enige weg die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Terloops wordt in de beslissing overwogen: *“De voorgelegde documenten aangaande hun relatie in het kader van deze aanvraag doen hier geen afbreuk aan.”*

2.8. De Raad stelt vast dat noch het administratief dossier, noch de bestreden beslissing toelaten om te achterhalen welke stukken verzoeker had voorgelegd om, conform artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, het duurzame karakter van zijn relatie *“met elk passend middel”* te bewijzen.

2.9. Verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet enkel dient te kijken naar de (voorlopig) geweigerde wettelijke samenwoning, maar rekening dient te houden *“met alle elementen in het dossier, die als passend middel kunnen worden aanvaard.”*

2.10. In haar nota met opmerkingen reageert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker: *“Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing onterecht wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing inzake de wettelijke samenwoning en het negatief advies daaromtrent. Immers werd de aanvraag ingediend op basis van de feitelijke relatie (artikel 47/1 Vw.) en niet op basis van het geregistreerd partnerschap (artikel 40bis Vw.). Ondergeschiedt voert hij aan dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen kracht van gewijsde heeft.*

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 47/1° van de vreemdelingenwet, namelijk op basis van zijn feitelijke relatie met een EU-onderdaan.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat volgens artikel 74/3 van de Vreemdelingenwet “de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1., 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie zie zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie”

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom in casu niet blijkt dat verzoeker de intentie heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner.

Er moet dan ook onmiddellijk vastgesteld worden de aanvraag van verzoeker wel degelijk beoordeeld in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat er sprake is van een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” tussen de partners.

Het onderzoek van het openbaar ministerie, gevoerd in het kader van de registratie van de wettelijke samenwoning die werd geweigerd, heeft de intenties van de partners onderzocht en is aldus wel degelijk relevant in de beoordeling van de aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, dat uit het geheel van de elementen is gebleken dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van ene duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verschaffen van een verblijfsrecht voor verzoeker, is uiteraard van belang voor de vraag of er sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen die personen cfr. artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het tegendeel bewezen en stellen dat – zoals verzoeker doet – er geen rekening mocht worden gehouden met het advies van het openbaar ministerie, omdat de kwestieuze aanvraag niet werd ingediend op grond van de wettelijke samenwoning (artikel 40bis Vw.) maar enkel op basis van de feitelijke relatie (artikel 47/1 Vw.), is verre van ernstig.

Bovendien, en louter ten overvloede, wordt in de bestreden beslissing niet alleen verwezen naar de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning, en naar het negatief advies van het openbaar ministerie ter zake, maar wordt er bijvoorbeeld ook gesteld dat:

niet wordt aangetoond dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen,

dat de “de voorgelegde documenten aangaande hun relatie in het kader van deze aanvraag hier geen afbreuk aan doen”,

“Het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist”

Het bestaan van de relatie an sich en het duurzaam karakter ervan, werden bijgevolg wel degelijk op goede gronden en binnen de grenzen van de redelijkheid onderzocht door de verwerende partij. Het oordeel dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 Vw. berust niet op een foute feitenvinding en kan bezwaarlijk als lichtzinnig of kennelijk onredelijk beschouwd worden.

Tot slot geniet de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van het privilège du préalable en moet deze geacht worden wettig te zijn. Dat er een beroepsprocedure hangende zou zijn bij de familierechtbank doet daaraan geen afbreuk.

In die zin kan voor zoveel als nodig worden verwezen naar volgende rechtspraak:

RVV nr. 189 074 van 28 juni 2017

“Met betrekking tot de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand, wijst de Raad op het zogeheten beginsel van “le privilège du préalable”, waardoor deze overheidsbeslissing bekleed is met een vermoeden van wettigheid. Het loutere feit dat verzoeker tegen die beslissing beroep heeft aangetekend, belet niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich rechtsgeldig op deze weigeringsbeslissing kan baseren bij de beoordeling van het schijnkarakter van zijn voorgehouden gezinsleven. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat het instellen van een beroep tegen de wegeringsbeslissing automatisch betekent dat het niet langer om een schijnsamenwoning zou gaan. Gelet op de uitgebreide motivering van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 29 juli 2016, die in het administratief dossier is opgenomen en die verzoeker niet concreet weerlegt, acht de Raad het dan ook niet kennelijk onredelijk om het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet te weerhouden als een ‘specifieke omstandigheid’ die zou nopen tot het opleggen aan verzoeker van een inreisverbod van kortere duur”

Een schending van artikel 47/1 Vw. is niet aan de orde, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.11. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat uit het geheel van de elementen is gebleken dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verschaffen van een verblijfsrecht voor verzoeker en dat dit uiteraard van belang is voor de vraag of er sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie, zoals

bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij slaagt er evenwel niet in om in haar nota met opmerkingen aan te tonen dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk *in concreto* rekening zou zijn gehouden met de *“de ontbrekende/extra documenten van de relatie van betrokkene”* die op 23 januari 2018 aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden overgemaakt. De overweging dat *“(d)e voorgelegde documenten aangaande hun relatie in het kader van deze aanvraag (...) hier geen afbreuk aan (doen)”* is vaag, louter affirmatief en kan dienst doen als passe-partout-antwoord voor eender welke aanvraag van een vreemdeling die eerder geconfronteerd werd met een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zoals gezegd laten de beschikbare gegevens zelfs niet toe te achterhalen welke concrete bewijsstukken, die het duurzame karakter van zijn relatie aantonen, door verzoeker werden aangeleverd. Door in de nota met opmerkingen te wijzen op het *“privilège du préalable”* van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en te stellen dat het gegeven *“(d)at er een beroepsprocedure hangende zou zijn bij de familierechtbank (...) daaraan geen afbreuk (doet)”*, wordt niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had gehouden met deze beroepsprocedure.

2.12. De Raad stelt vast dat uit de beslissing niet blijkt dat de gegevens die op 23 januari 2018 via het stadsbestuur van Antwerpen werden overgemaakt, daadwerkelijk werden onderzocht. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht is in de aangegeven mate gegrond. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft geen blijk van een deugdelijke feitenvinding waardoor deze dient te worden vernietigd.

Aangezien een onderzoek van het tweede middel niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kan geven, dient dit in de huidige stand niet verder te worden onderzocht.

Door toedoen van de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden valt verzoeker op grond van artikel 52, §1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen terug op een attest van immatriculatie, waardoor de bevelscomponent van de bestreden beslissing elke grondslag verliest en het passend overkomt deze eveneens middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN